

aanvaard. Zij werden opgenomen als engeltjes in de hemel. © photo news

beursgenoteerde marketingproducten mogen/kunnen zijn? Die vraag hoor ik nergens en ik besef dat ik meteen uitgescholden zal worden voor populist, communist of naïeveling. Toch is dit de kernvraag in ons werelddeel waar ik blij ben te kunnen genieten van de geneeskundige en farmaceutische mogelijkheden.

Research in fundamentele geneesmiddelen is en blijft de belangrijkste uitdaging en verdient de focus van en door de overheid (in tegenstelling tot de zoveelste molecule die men modificeert om er nadien een ziekte voor uit te vinden). Want als het mijn (klein)kind zou zijn dat lijdt aan zo'n weesziekte, zou ik er alles voor doen en alle middelen inschakelen.

Maar ik zou ook kritische vragen stellen, zoals: wat is deze ziekte? Wat is de betekenis van dit geneesmiddel en hoe verhoudt het

zich tot de andere levensondersteunende en preventieve behandelingen? Wat is de prognose en wat zijn de bijwerkingen op lange termijn? In een tijd waar homeopathische producten politieke en financiële terugbetalingserkenning dreigen te krijgen, zou ik zelfs durven te vragen of homeopathie niet even goed werkt. Ik zou ook vragen wat het geneesmiddel kost en wie er rijk van wordt. En of het toegankelijk is voor alle kinderen en hun ouders.

Na de 'chantagedeal' van Alexion met minister van Volksgezondheid Laurette Onkelinx (PS) is het probleem (voor Viktor) zeggelost.

De kernvraag blijft en roept om dringende ethische discussie en politieke slagvaardigheid, een petitie meer dan waard: een geneesmiddel is geen vrijemarktproduct, zeker als het (voor) een wees is.

In principe had De Vuurtoren in Antwerpen-Noord voor de volle 100 procent kansrijke, 'witte' leerlingen mogen inschrijven

is me bevestigd door de directeur van de school en door de voorzitter van de ouderaad', zegt redacteur Tom Ysebaert, die onderwijs volgt voor *De Standaard* en het stuk schreef. 'Ik heb met Luc Tesseur, de voorzitter van het LOP Antwerpen, gebeld en die heeft me de uitleg die jij nu doet, niet gegeven.'

Complex

Tesseur zegt mij van wel. Ik was er niet bij, dat kan ik niet beoordelen, maar aan de basis lijkt me te liggen dat er is gewerkt van één voorbeeld naar een algemene stelling, zonder na te gaan of het probleem dat ene voorbeeld oversteeg. Het nieuwe inschrijvingssysteem kan er-

toe leiden dat voormalige concentratiescholen die gemengd zijn geworden, méér dan de wijk waarin ze zich bevinden, inderdaad verplicht worden om weer meer kansarme kinderen op te nemen. Er zijn ernstige vragen te stellen bij de praktische uitwerking van het decreet (met name bij de berekening van de wijkpercentages, en het afbakenen van wat 'een wijk' precies is), en bij de enorme complexiteit ervan. Een schooldirecteur die ik erover belde, zei: 'Als specialisten, zoals directeurs of onderwijsjournalisten, de finesses niet vatten, is het dan een goed systeem? Wilen we dat de ouders het ook begrijpen?' Maar het is niet zo dat er dit jaar, in deze wijk, een 'pervers effect' heeft gespeeld dat het voor 'witte' ouders moeilijker maakte om hun kinderen in te schrijven.

De ombudsman houdt de redactie van De Standaard wekelijks een spiegel voor. Opmerkingen over journalistiek in De Standaard kan u melden via ombudsman@standaard.be en via www.standaard.be/ombudsman, waar u ook links vindt naar zijn Facebook- en Twitterpagina (@OmbudsDS)

'Als de hoofdredactie van "NRC Handelsblad" door een calamiteit een dag afwezig is en ze bellen mij of ik wil invallen, zit ik er in tien minuten.'

Hij is aandeelhouder van de krant en eigenaar van nog een en ander, maar **DERK SAUER** voelt zich nog steeds journalist (in de Volkskrant).

COLUMN
MARC REYNEBEAU

RISICO IN RIJNLAND

Wat is er verkeerd aan 'risicoschuw' zijn? Alleen dwazen en beoefenaars van extreme sporten zijn dat niet: de eersten omdat ze niet beter weten, de tweeden omwille van de kick - ach, ieder zijn meug.

Het woord 'schuw' klinkt in sommige kringen vast als het tegendeel van het viriele *to boldly go where no man has gone before*. Niettemin ligt het niet in de menselijke aard om risico's op te zoeken; dat is, in darwinistische termen, niet de beste overlevingsgarantie. In de wereld van de echte mensen weet elke 'goede huisvader' (m/v) dat hij risico's maar beter mijdt of zich er tegen verzekert.

Daar denkt Vlaams minister-president Kris Peeters (CD&V) toch anders over. In een toespraak in Rotterdam bedoelde hij het als een verwijt toen hij over zijn Vlaamse onderdanen, toch 'sommigen onder ons', beweerde dat ze 'risicoschuw' zijn. Maar hij heeft een remedie: niets minder dan ingrijpen in de sociale orde. Hij zegt het Rijnlandmodel de wacht aan, de klassieke verzorgingsstaat met zijn sociaal en ecologisch gecorrigeerde markteconomie. Dat model draagt immers de schuld voor die risicoschuwheid. Hij wil het vervangen door 'het model van de Lage Landen' (tja, hij was nu eenmaal in Nederland, al vergiste hij zich wel danig in de historische betekenis van die Lage Landen).

Het is oud nieuws: Peeters hield die toespraak begin maart. We zijn nu twee maanden verder. Tijd genoeg voor een pittige discussie. Maar gek genoeg weekte die lezing met haar moeilijk te onderschatten draagwijdte, gehouden door iemand die toch niet de eerste de beste sufferd is, allerm minst enig debat los.

Slechts enkele media pikten het bericht over de lezing op, het intellectuele tijdschrift *Streven* wijdde er een terloopse beschouwing aan, Vlaams parlementslid Bart Van Malderen (SPA) reageerde ongerust in een opiniestuk en zijn collega's Boudewijn Bouckaert (LDD) en Elisabeth Meuleman (Groen) stelden er een vraag over in het Vlaams Parlement. Ze kregen geen antwoord. Toch niet van Peeters, want die verkeerde inmiddels alweer in een ander buitenland, en de klus om er iets over te zeggen viel op de schouders van zijn partijgenoot, minister Jo Vandeurzen. Die kon alleen stellen dat ze het de minister-president zelf maar eens moesten vragen. En: 'Ik denk niet dat u dat moet vertalen naar grote consequenties op heel korte termijn' - dat zijn wel heel veel slagen om de arm. Alsof we maar niet te hard moesten letten op wat Peeters had gezegd.

Toch maakte Yves Leterme, toen hij het nog voor het zeggen had bij CD&V, van het Rijnlandmodel uitdrukkelijk de ideologische kern van de christen-

democratie. Amper een goed half jaar geleden nog bevestigde de partij hoezeer dat model voor haar centraal stond. Maar de tijden veranderen snel. Blijft CD&V's nieuwe Innesto-programma nog behoorlijk vaag, het wil de Vlaming enerzijds wel 'meer zekerheid' geven, maar het vertoont anderzijds ook sporen van dat nieuwe Peetersiaanse denken.

Het Rijnlandmodel en vooral de sociale garanties ervan maken ons lui en vadsig, vindt Peeters. Ze 'wiegen ons in slaap', zei hij in *Humo*. En wie wil als ondernemer nog risico's nemen, vroeg hij zich af, 'als daar geen beloningen tegenover staan?'

In de wereld van minister-president Kris Peeters heerst een omgekeerde klassenstrijd

Het is dus niet zonder reden dat dit 'model van de Lage Landen' weinig meer omvat dan de welbekende patronale agenda, het 'significant aanpakken' van loon- en energiekosten voorop. Meer nog, voor Peeters heeft de overheid in deze eeuw maar één taak meer: 'Ondernemers de nodige zuurstof geven om te kunnen ondernemen.' Zeker, geen welvaart zonder bedrijven, maar Peeters streeft naar niets minder dan een symbiose van politiek en bedrijfsleven. Hoe vanzelfsprekend hij dat vindt, is zelfs te horen in zijn retoriek. Als hij het over de 'sociale partners' heeft, bedoelt hij alleen de vakbonden, niet langer de werkgevers. In zijn wereld heerst een soort omgekeerde klassenstrijd: de bonden als verdedigers van een conservatief groepsbelang, de ondernemers, gesteund door de politiek, als garanten van het algemeen belang. Als hij samen met Nederland niets minder dan 'een gezamenlijke toekomst op lange termijn wil uittekenen', is daarin alleen plaats voor politici en captains of industry.

Het 'model van de Lage Landen' zal 'eigen troeven' combineren 'met het beste van de Duitse en Scandinavische modellen'. Dan bedoelt Peeters een arbeidsmarkt met een soort 'flexicurity' of hamburgerjobs voor *working poor*. Zoals de Nederlandse flexwerkers inmiddels al weten, gaat dat om tijdelijke contracten, lage lonen, beperkte sociale rechten en veel onzekerheid. Dat zijn risico's waartegenover niet 'de beloningen' staan die Peeters met zijn politieke 'zuurstof' aan ondernemers voorhoudt.

Marc Reynebeau is redacteur van deze krant. Zijn column verschijnt elke woensdag.